

alkati kérdés

kinek leszel ma szélirány
az ősz helyett is meztelen
évszakonként korhad el
körmöd alatt a félelem

egy teremtő a fákra dől
az odvas szívben vád kopog
fél-re-gom-bolt test-me-leg
de kirágják az angyalok

túl szűk szavakba öltözöl
mint aki rosszkor érkezett
minden ágon megpihen
és leröppen az ékezet

és visszanyúzni sem tudod
a vidrabórt a perceket
és nem maradsz és nem mehetsz
már belakták a völgyeket

főműsoridő

már nem bírod el
a saját testsúlyodnál nehezebb
mondatokat
a sorozatban amire nem érsz haza
valaki téged keres
hiányzol az előző részek tartalmából
a gyász a képernyőre mászik

az adásszünetre kapcsolom be
ez a film már nem néma
csak nagyon csendes
későn nyúlok a távirányítóért
a félelem megelőzi a mozdulatot
behangyásodik

vándormotívum

a legidősebb is elmehet
az Óperencián túlra
nem mesélnek rólam sokat
csak a legszükségesebbeket
segíts becsomagolni
régi bizonytalanságot az újba

indulás előtt hányom ki az útravalót
helyet csinállok magamban a hiánynak
csak az érezhet ízeket
aki végül itt marad

használtan vetted ezt a tévedést is
az egyetlen kérdésed
már az én számban sem fér el
az első hét mérföld még szorít
aztán elfelejtek visszanézni

ott a szigetek már sűrűn lakottak
nem kell hogy magammal vigyelek

Ráday Zsófia (Miskolc, 1999): az ELTE magyar nyelv és irodalom, valamint film szakos hallgatója, az Eötvös József Collegium magyar műhelyének tagja. Versei eddig többek közt a KULTer.hu-n és a Zempléni Múzsában jelentek meg.